

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 listopada 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił J. M. prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury z uwagi na to, że ubezpieczony nie przedłożył żadnych nowych dowodów oraz nie ujawnił nowych okoliczności mających wpływ na wysokość kapitału początkowego. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że decyzją z dnia 11 sierpnia 2017 r. do obliczenia wysokości wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjęto wynagrodzenie za okres od 14 stycznia 1970 r. do 27 stycznia 1974 r. na podstawie przedłożonego zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (druku Rp -7), wynagrodzenie za rok 1980 r. zostało uwzględnione przy ustalaniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, ale nie miało ono wpływu na jego wysokość; wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 74,62% i został ustalony z 10 lat kalendarzowych tj. 1968 – 1977. Nadto organ rentowy dodał, że brak jest podstaw prawnych do przyjęcia wynagrodzeń za okres od 23 stycznia 1976 r. do 31 grudnia 1979 r. na podstawie przedłożonego świadectwa pracy. /decyzja – k. 74 akt ZUS/

W dniu 21 listopada 2017 r. J. M. odwołał się od powyższej decyzji, wnosząc o ponowne przeliczenie wysokości jego zarobków za lata 1976, 1977, 1978, 1979 w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym (...). Wskazał, że organ rentowy niesłusznie za te lata przyjął płace minimalne. Dodał, że na potwierdzenie faktycznych zarobków posiada wpis w świadectwie pracy oraz wpis w książeczce ubezpieczeniowej za rok 1980. /odwołanie – k. 2/

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. /odpowiedź na odwołanie – k. 3/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. M. urodził się (...) /okoliczność bezsporna/

W dniu 14 marca 2016 r. wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę. /wniosek – k. 1 – 8 plik akt ZUS/

Decyzją z dnia 31 marca 2016 r. ZUS I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku J. M. z dnia 14 marca 2016 r. przyznał ubezpieczonemu emeryturę od 1 marca 2016 r. tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Wysokość emerytury obliczono zgodnie z art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS: podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Wysokość emerytury wyniosła 1927,02 zł brutto.

Organ rentowy nie uwzględnił ubezpieczonemu przy wyliczaniu świadczenia okresu zatrudnienia w Chemobudowa w okresie od 24 września 1968 r. do 23 września 1969 r., ponieważ nie został on wystarczająco udowodniony.

/decyzja – k. 53 – 54 akt ZUS/

W dniu 28 grudnia 2016 r. ubezpieczony złożył wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia. /wniosek – k. 55 – 56 akt ZUS/

Decyzją z dnia 6 lutego 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział a Ł. ponownie ustalił wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 r. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 53,56%. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 53,56% przez kwotę 1220,89 zł, tj. kwotę bazową (53,56% x 1220,89 zł = 653,91 zł). Do ustalenia wartości kapitału przyjęto okresy składkowe w ilości: 26 lat, 7 miesięcy, 5 dni tj.

319 miesięcy oraz okresy nieskładkowe w ilości: 3 miesięcy tj. 3 miesiące. Wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku została wyliczona w następujący sposób:

$293,01 \text{ złotych} \times 84,40\%$ (współczynnik proporcjonalny) = 247,30 złotych

$(319 \text{ miesięcy składkowych} \times 1,3\%) : 12 \times 653,91 \text{ złotych}$ (podstawa wymiaru) = 225,99 złotych

$(3 \text{ miesiące nieskładkowe} \times 0,7\%) : 12 \times 653,91 \text{ złotych}$ (podstawa wymiaru) = 1,18 złotych

RAZEM = 474,47 złotych

$474,47 \text{ złotych} \times 209 \text{ miesięcy}$ (średnie dalsze trwanie życia) = 99164,23 zł. złotych (kapitał początkowy na dzień 1.01.1999 roku).

/decyzja – k. 62 akt ZUS/

Decyzją z dnia 7 lutego 2017 r. ZUS I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku J. M. z dnia 28 grudnia 2016 r. przeliczył ubezpieczonemu emeryturę od 1 lutego 2017 r. tj. od najbliższego terminu płatności. Wysokość emerytury obliczono zgodnie z art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS: podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Wysokość emerytury od 1 lutego 2017 r. wyniosła 1918,87 zł brutto.

Niniejszą decyzją przeliczono ponownie wysokość emerytury poprzez ustalenie wartości kapitału początkowego na podstawie przedłożonych dokumentów. Analiza wykazała błędne ustalenie przepracowanych miesięcy w roku 1969, gdzie ilość prawidłowa wynosi 11 natomiast zostały przyjęte 3, co spowodowało zawyżenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału. Jednocześnie organ podał, że za okresy:

- od 14 stycznia 1970 r. do 31 grudnia 1972 r.,

- od 1 stycznia 1974 r. do 27 stycznia 1974 r.,

- od 15 grudnia 1975 r. do 17 grudnia 1975 r.,

- od 23 stycznia 1976 r. do 31 grudnia 1979 r.

Uwzględniono minimalne wynagrodzenia obowiązujące w jednostce gospodarki uspołecznionej.

/decyzja – k. 63 – 64 akt ZUS/

Decyzją z dnia 11 sierpnia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział a Ł. ponownie ustalił wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 r. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych tj. od 1 stycznia 1968 r. do 31 grudnia 1977 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 74,62%. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 74,62% przez kwotę 1220,89 zł, tj. kwotę bazową (74,62% x 1220,89 zł = 911,03 zł). Do ustalenia wartości kapitału przyjęto okresy składkowe w ilości: 26 lat, 7 miesięcy, 2 dni tj. 319 miesięcy oraz okresy nieskładkowe w ilości: 3 miesięcy tj. 3 miesiące.

Wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku została wyliczona w następujący sposób:

$293,01 \text{ złotych} \times 84,40\%$ (współczynnik proporcjonalny) = 247,30 złotych

(319 miesięcy składkowych x 1,3%) : 12 x 911,03 złotych (podstawa wymiaru) = 225,99 złotych

(3 miesiące nieskładkowe x 0,7%) : 12 x 911,03 złotych (podstawa wymiaru) = 1,64 złotych

RAZEM = 563,79 złotych

563,79 złotych x 209 miesięcy (średnie dalsze trwanie życia) = 117832,11 zł. złotych (kapitał początkowy na dzień 1.01.1999 roku).

/decyzja – k. 66 akt ZUS/

Decyzją z dnia 17 sierpnia 2017 r. ZUS I Oddział w Ł. w związku z przeliczeniem kapitału początkowego – przeliczył ubezpieczonemu emeryturę od 1 grudnia 2016 r. tj. od najbliższego terminu płatności. Wysokość emerytury obliczono zgodnie z art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS: podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Wysokość emerytury od 1 marca 2017 r. wyniosła 2219,14 zł brutto./decyzja – k. 68 – 69 akt ZUS/

W dniu 21 września 2017 r. ubezpieczony złożył wniosek o ponowne przeliczenie świadczenia. /wniosek – k. 70 akt ZUS/

Ubezpieczony w okresie od 23 stycznia 1976 r. do 30 czerwca 1980 r. był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku technika. /świadczenie pracy – k. 21 akt ZUS/

W świadectwie pracy wskazano, że ubezpieczony otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 3100,00 zł plus premię według regulaminu. /świadczenie pracy – k. 21 akt ZUS, akta osobowe w kopercie – k. 10/

W 1979 r. wnioskodawca otrzymał wynagrodzenie w wysokości 35629,00 zł. /akta osobowe w kopercie – k. 10/

W 1980 r. wnioskodawca ubezpieczony otrzymał wynagrodzenie w wysokości 20460,00 zł. /legitymacja ubezpieczeniowa – k. 29 akt ZUS/

Wynagrodzenie za okres od 1 stycznia 1979 r. do 31 grudnia 1979 r. ma wpływ na wzrost wskaźnika za rok 1979 r., ale pozostaje bez wpływu na wysokość wskaźnika z 10 lat, który jest przyjęty do obliczenia wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego i wynosi 74,62% z 10 lat kalendarzowych tj. z lat 1968 – 1977. /pismo procesowe – k. 16 akt ZUS/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Analiza zgromadzonych dowodów wskazuje, iż są one spójne i wzajemnie się uzupełniają i nie ma żadnych podstaw by kwestionować ich wiarygodność.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie bowiem z brzmieniem art.114 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2017 r. poz. 1383 z późn. zm.) prawo do świadczeń (emerytalno – rentowych) lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Zgodnie z treścią art.174 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku, Nr 748, z późn. zm.), kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12.

Natomiast zgodnie z ust.2 tego przepisu przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6,
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5,
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

W myśl ust. 3 w/w przepisu podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się przed dniem 1 stycznia 1999 roku.

Według ust. 3b w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 października 2013 roku (w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 21 czerwca 2013 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) jeżeli okres wskazany do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego obejmuje rok kalendarzowy, w którym ubezpieczony pozostawał w ubezpieczeniu społecznym na podstawie przepisów prawa polskiego jedynie przez część miesiący tego roku, do obliczenia stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3, w okresie tego roku do przeciętnego wynagrodzenia, przyjmuje się sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za ten rok kalendarzowy odpowiednią do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu.

Natomiast w myśl ust. 7 analizowanego przepisu do obliczenia kapitału początkowego przyjmuje się kwotę bazową wynoszącą 100 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w II kwartale kalendarzowym 1998 roku. Ustęp 8 powyższego przepisu stanowi, że przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24 % tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku.

Zgodnie natomiast z treścią ust. 8 przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24% tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku, według wskazanego w nim wzoru.

Z kolei w myśl art. 15 ust. 1 powyższej ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. Natomiast stosownie do brzmienia ust. 2a tego samego przepisu, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy. Z kolei na podstawie ust. 6 omawianego przepisu na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Jak stanowi art. 15 ust. 4 w/w ustawy w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

1. oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych,

2. oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia, ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu,

3. oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz

4. mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19, przy czym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%, jednakże przy ponownym przeliczeniu wysokości emerytury należy mieć na względzie, iż zgodnie z art. 111 ust. 2 ustawy uwzględnia się kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia.

W związku z treścią zacytowanych przepisów można stwierdzić, iż kwota kapitału początkowego zależy od długości udowodnionych okresów składkowych i nieskładkowych przebytych przed 1 stycznia 1999 rokiem, podstawy wymiaru oraz współczynnika proporcjonalnego do wieku ubezpieczonego, który służy do obliczenia tzw. części socjalnej.

W myśl art. 26 ust. 1 w/w ustawy, emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183.

Przytoczone zasady postępowania – w świetle uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2003 roku w sprawie o sygn. III UZP 2/03 (OSNP 2003/14/338) - tak przy ustalaniu prawa do świadczenia, jak i jego przeliczaniu, pozwalają na ogólną uwagę, iż zamiarem ustawodawcy było umożliwienie ubezpieczonym dokonanie wyboru, w ramach prawa, najkorzystniejszego z ich punktu widzenia okresu, z którego podstawa wymiaru składek ubezpieczeniowych, będzie stanowić podstawę wymiaru świadczenia.

Zgodnie z § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. Nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument na podstawie, którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Wskazana regulacja niewątpliwie wyznacza kierunek postępowania dowodowego, nie oznacza jednak, iż zarówno okres zatrudnienia jak i wysokość uzyskiwanego uposażenia nie może być wykazana w inny sposób, tak przy pomocy pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25.07.1997 r., II UKN 186/97, OSNAPiUS 1998/11/342, a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 1997-03-04, III AUa 105/97 opubl: OSA w W. rok 1997, Nr. 2, poz. 7; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 1993-08-18, III AUr 294/93 opubl: P.. Sąd. rok 1994, Nr. 3, poz. 6/.

Przyjąć zatem trzeba, iż w postępowaniu przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (sporne czy też niemożliwe do udowodnienia przy pomocy dowodu z dokumentu) mogą być dowodzone wszelkimi dostępnymi środkami, które Sąd uzna za pożądane i celowe, co wynika także z treści przepisu art. 473 k.p.c. Mając to na uwadze Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę dostępnej dokumentacji związanej ze spornymi okresami zatrudnienia wnioskodawcy. Jednakże nie był w stanie podać jakich okresów zatrudnienia organ rentowy nie zaliczył mu do stażu pracy.

W rozpoznawanej sprawie wnioskodawca wniósł o ponowne przeliczenie wysokości emerytury z uwzględnieniem jego zarobków za lata 1976, 1977, 1978, 1979 w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym (...).

W toku postępowania przed sądem zostały złożone akta osobowe z okresu zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym (...), w których znajdowała się karta wynagrodzeń ubezpieczonego za 1979 r.

Po przeanalizowaniu karty wynagrodzeń ubezpieczonego za 1979 r. należy wskazać, że wynagrodzenie za okres od 1 stycznia 1979 r. do 31 grudnia 1979 r. ma wpływ na wzrost wskaźnika za rok 1979 r. ale pozostaje bez wpływu na

wysokość wskaźnika z 10 lat, który jest przyjęty do obliczenia wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego ubezpieczonego i wynosi 74,62% z 10 lat kalendarzowych tj. z lat 1968 – 1977.

Jeśli zaś chodzi o zatrudnienie wnioskodawcy w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) w latach 1976, 1977 i 1978 r. to organ rentowy przyjął wynagrodzenie minimalne za te lata albowiem za te okresy ubezpieczony nie przedłożył żadnej dokumentacji płacowej. Nie ma natomiast możliwości uwzględnienia przy wyliczaniu emerytury ubezpieczonego wynagrodzenia w wysokości 3100,00 zł miesięcznie wpisanego w świadectwie za pracy z okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) za lata 1976, 1977 i 1978, gdyż w świadectwie pracy podawana jest tylko kwota ostatnio przysługującego wynagrodzenia. Natomiast przy ustalaniu wysokości wynagrodzeń przy wyliczaniu emerytury i kapitału początkowego nie może być niepewności co do ich wysokości.

Stosownie do treści art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W postępowaniu sądowym ubezpieczony może korzystać z wszelkich środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty, w szczególności z dowodów z dokumentów oraz z przesłuchania świadków (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku, II UKN 186/97, OSNP 11/1998, poz. 342).

Nie jest możliwe obliczanie wysokości emerytury wyłącznie na podstawie twierdzeń wnioskodawcy. Twierdzenia te muszą być udowodnione. Wskazać należy, iż nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Stanowisko takie zawarł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku w sprawie o sygn. akt I CKU 45/96 (opubl. OSNC z 1997r., z.6-7, poz.76). Podobnie, w wyroku z dnia 7 października 1998 roku w sprawie o sygn. akt II UKN 244/98 (OSNAPiUS 1999, nr 20, poz. 662), Sąd Najwyższy stwierdził nawet, że od dnia 1 lipca 1996 roku nastąpiło zniesienie zasady odpowiedzialności sądu za wynik postępowania dowodowego, także w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Zatem skoro ubezpieczony nie przedstawił żadnych nowych dowodów na poparcie swoich roszczeń Sąd mając na uwadze ustalony stan faktyczny oraz powyższe rozważania uznał, że brak jest podstaw do uwzględnienia odwołania ubezpieczonego.

W oparciu o poczynione ustalenia i obowiązujące przepisy prawa Sąd Okręgowy uznał, że skarżona decyzja jest prawidłowa.

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w wyroku.

K.K.-W.